

SZTÁROK
és életek,
EMBEREK
és történetek

V
Á
R
Ó
T
E
R
E

Magazin

INTERJÚ
CSOMOR
CSILLÁVAL

*Színek
és érzések*

ENTERIŐR

*Nyarló
a nyolcvanas
évekből*

ROMANTIKA

*Herceg
fekete lovon*

GASZTRO

*Gölgdin leves
Kossuth-kifli*

495 Ft

2020/3. március, 3. évfolyam

Színek és érzések

Sokan Csomor Csillát a Barátok közt Berényi Zsuzsájával azonosítják még ma is. Pedig hosszú évek teltek el azóta, hogy távozott a sorozattól. A magazin olvasóinak azt is elárulja, hogy miért lépte meg ezt a lépést. Kiderül az is, hogy mindig kevesebb figyelem jutott arra a teljesítményre, amit a színházban nyújtott a nézőknek. Pedig olyan nagyságokat vitt színpadra, mint Déryné vagy Blaha Lujza. Beszültünk a pályájáról, az életfelfogásáról és a talán túlzott karakánságáról is. Mindebből kirajzolódik egy olyan ember képe, aki sokkal színesebb egyéniség, mint Berényi Zsuzsa karaktere.

– Jártál zeneiskolába, furulyáztál, balettoztál, de ezekből mégsem következik a későbbi pályád.

Igen, ezeket mind csináltam, de a pályám inkább abból eredeztethető, hogy amikor ötödikes voltam, kaptunk egy új magyar szakos tanár nénit osztályfőnöknek, aki indított egy amatőr színjátszó csoportot. De én addig is feszegettem a határait, mert próbáltam megtalálni azt a területet, ahol le tudom kötni az energiáimat. Például mindig is sportoltam, aztán jött az ének, a zeneképzés, majd a rajzsakkör. Amikor elindult az amatőr színjátszó csoport, akkor úgy éreztem, hogy ebben mindaz megvan együtt, amit én eddig próbálgattam. A mozgás, a kreativitás, a zene és így ez nagyon megfogott.

– Ez adta a késztetés arra, hogy színésznő legyél?

Már a gyerekcsoportban töltött időszak erősen meghatározta az irányultságomat. Amikor bekerültem a felnőtt csoportba, akkor nagyon meghatározó munka kezdődött számomra. Ott már nem csak meséket és improvizációs gyakorlatokat csináltunk, hanem komoly anyagokkal dolgoztunk, például parasztdramákat vittünk színpadra. Ebben az időben már eljártunk fesztiválokra, ahol valódi elismeréseket kapott a csoport és én is. Tizenhat éves voltam, amikor elnyertem a legjobb női alakítás díját az

egyik fesztiválon. Ezek mind olyan motivációt adtak, amelyek az egyébként is erre forduló irányultságomat még inkább megerősítették. Aztán felvettem a tanár nénimnek, hogy megcéloznám a Színház és Filmművészeti Főiskolát, és ő készítsen fel engem erre. Ezzel elkezdődött számomra egy olyan munka – versmondó versenyek, ki mit tud, stb. –, aminek eredményeképpen leváltam kicsit a csoporttól és elkezdtem a saját egyéniségemet fejleszteni és a tudásomat bővíteni.

– Mondhatni azt, hogy nagyon céltudatosan készültél a pályára?

Igen, eléggé tudatosan készültem a pályára. Ugyanakkor emellett kaptam egy olyan em-

beri támaszt a tanár néni személyében, aki féltett, óvott engem ettől a világtól, és próbált rávezetni arra, hogy a színészi ambícióim mellett legyen egy „B” verzióm is. Azért, hogy ha véletlenül úgy alakulna, hogy nem kerülök be a főiskoláramra akkor kelljen kapkodnom. Mindazonáltal igyekeztem úgy felkészülni, hogy engem ne érhesen semmilyen meglepetés. Éppen ezért elkezdtem államigazgatási fakultációra járni, mert arra gondoltam, hogy ha esetleg a Színmű-re nem, akkor az Államigazgatási Főiskolára megyek majd. Végül is ez felesleges óvatosságnak bizonyult, mert elsőre felvettek a főiskolára.

– Ez nagy siker volt számodra, ami megadta az alapot. Hogyan alakult a pályád, amíg eljutottál a Barátok köztig és sztárrá váltál?

Jaj, sohasem szerettem ezt a szót! De amennyiben a „sztárság” ismertséget és a közönség szeretetét is jelenti, úgy én már a Barátok közt előtt is sztárnak számítottam. A diploma megszerzése után a Győri Kisfaludy Színháznál töltöttem négy nagyon szép évadot. A győri közönség megismert és azt mondhatom, hogy megszeretett. Ez alatt az időszak alatt 16 főszerepet játszottam el. Gyakorlatilag az operán kívül minden műfajban kipróbálhattam magam. Volt zenés vígjáték, operett, abszurd, musical, dráma és így ez egy újabb négy év szuper iskola volt számomra. Sokat tanultam a vidéki színházi létből, ami fegyelmet és nagyon erős leterheltséget jelentett. Ugyanakkor kicsiben, a győri közegemben megtapasztalhattam, hogy milyen sztárnak lenni. Meg kellett szoknom azt, hogy a színház művészbejárója előtt számtalanszor vártak aláírásért, vagy virággal.

– Melyek voltak a győri időszak legemlékezetesebb szerepei?

Elsőként talán a Sirály Nináját említeném, vagy a Lear király Cordéliáját, Az imádok férjhez menni és a Potyautas női főszerepeit. Ez rögtön egy mélyvízbe ugrás volt számomra, és friss diplomásként hirtelen a színház üdvöskéje lettem. Ennek köszönhetően elterjedt a városban a hírem, hogy itt van egy új, tehetséges színésznő.

– Amikor a Barátok köztbe bekerültél, volt egy elég komoly színházi háttértudásod és tapasztalatod. Nyilván egy televíziós szappanopera teljesen más szakmaiságot és figyelmet kíván. Hogyan oldottad ezt meg? Nehéz volt ez a fajta váltás?

Amit mondasz az mind igaz a két műfaj közötti óriási különbségekről és a leterheltségről. A színházi szakmai múltam nem volt feltétlenül előny a televíziós munkában. De érdekes módon ez oda-vissza jelentkezett az életemben. Amikor már évek óta futott és nagyon sikeres és elismert lett a sorozat, akkor a színházi szakma nem szívesen vett erről tudomást. Ott valahogy ignorálták az ilyen típusú produkciókban a részvételt. Ami egy furcsa dolog, mert ha egy tíz éves periódusban nézem, ak-

kor most pont az ellenkezőjét tapasztalom. Ma úgy látom, hogy csak az számít, aki a „dobozban” van. Azzal akarnak nagy színpadi produkciókat csinálni, azzal akarnak darabokat eladni, aki a televíziózásban így vagy úgy benne van. Amikor én húsz évvel ezelőtt kezdtem, akkor ez éppen negatív előjelű valami volt. Nekem azonban szerencsém volt, mert egy olyan egészséges kompromisszumot tudtam kötni a Barátok közt és a színházam között, hogy az akkor igazgatóm Iglódi István kiengedett forgatni. Viszont kitétel volt, hogy egy évadban egy bemutatóban mindig benne kellett lennem. Az együttműködést mind a két helyen sikerült keresztül vinnem, így folyamatosan színpadon tudtam lenni a televíziózás mellett.

–Az, hogy egy ország megismerte a nevedet mennyire befolyásolta az életedet?

Először is az ország nem Csomor Csilla nevet ismerte meg, hanem Berényi Zsuzsa nevet. Olyannyira, hogy sokszor a mai napig vele azonosítanak, ez a karakter nagyon erős lenyomatot hagyott az életemben és az emberekében is. Az ország utolsó szegletében, de még a határainkon túli magyarok körében is ismert lettem.

–Hogyan dolgoztad fel ezt az ismertséget? Teljesen más egy színházi ismertség, amit Győrben és környékén megtapasztaltál a szakmában, mint az, amikor valamit akár 2–3 millióan is néznek.

Ez nekem is különleges volt, mert ezt a színházi, színpadi mivoltommal nem tudtam megélni. Annyira be voltam kötve a sorozathoz, hogy amit a produkció ismertsége, népszerűsége hozott, azt én nem tudtam rögtön átváltani arra, hogy el tudjak az ország bármelyik kis zugába jutni akár a Déryné estemmel, akár egy szavalattal vagy verssel. Ennek később lett hozadéka számomra, amit úgy érzem aztán jól is tudtam kamatoztatni. Akkor azonban a leterheltség és a napi forgatások miatt erre nem volt lehetőségem. Egyébként a kiválásom a sorozatból is emiatt történt. Olyan szinten fogatkoztak meg a színházban futó előadásá-

im, hogy havonta csak egy-két darabban léptem színpadra. Ami azt jelentette, hogy kezdem elveszíteni a színházi közönség és köztem lévő intenzív, élő kapcsolatot. Egy „doboznak” játszottam, ami csak három hónap múlva került adásba. A nézők azonosítottak a karakterrel és Berényi Zsuzsa életvitelét kritizálták. A szappanopera indulásánál a producer nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy ne a civil személyünket ismerjék meg, hanem a karaktert, akit alakítunk, és ez helytel-közel sikerült is. Amióta kiléptem a sorozatból egyre kevésbé azonosítanak Berényi Zsuzsa karakterével.

– A Barátok közt után is van élet...

Most már úgy érzem, hogy nem visszafelé kell tekingetnem, hanem inkább előre nézek. A sorozatból közös megegyezéssel szálltam ki,

hogy színházat tudjak csinálni. Azért, mert úgy éreztem, hogy ha túlságosan sokáig maradok ebben az egy karakterben, akkor rám ég ez a szerep. Én pedig nem azért lettem színész, hogy egyetlen szerepet játsszak életem végéig, hanem azért, hogy mindenféle színben kipróbálhassam magam.

– Az olyan dolgokra gondolsz, mint például a Déryné?

A tévés munka után nagyon szerencsés két évadom volt, mert Iglódi István az akkori igazgatóm – nem győzöm hálával emlegetni a nevét – nagyon szeretett és jól terhelt engem, úgy fogalmazott, hogy igen, itt van egy ismerős és népszerű televíziós arc, akire bejönnek a színházba is. És „megbombázott” engem főszerepekkel. Így megint széles amplitúdón kezdhettem játszani vígjátékot, zenés darabokat, Csehovot, Moliért, abszurdot és úgy éreztem, hogy megint hazaértem. Aztán az igazgató váltásnak köszönhetően az új igazgató nem tartott igényt a munkámra. A sors furcsa fintora volt, hogy én, aki a színházért hagytam ott a sikert, a népszerűséget és az egzisztenciálisan is biztonságot nyújtó pozíciómat, egyszer csak a színház új vezetése mondja azt, hogy köszönjük, akkor te mégsem kellesz. Én viszont olyan ember vagyok, ha nem kapok feladatot, akkor csinálom magamnak. Igaz, ez egy extrém teher. Amikor a színháztól el kellett jönnöm, akkor úgy éreztem, teli vagyok tettvágygal, akkor belekezdtem a Blaha estbe. És ezek mind önálló, saját tulajdonú és finanszírozású projektek. Azt gondolom, ha most a művészeti palettán végignézek, akkor nem sokan tudják magukról elmondani, hogy két ilyen ikonikus alak bőrébe bújhattak volna.

– Meg kell említenünk, hogy Jászberényben születtél, evidens, hogy...

Hogy innen indul a kötődésem Dérynéhez. Mondhatni nekem ez már gyerekkortól kódolva volt. Mindig úgy voltam vele, hogy a Déryné életművet egyszer feldolgozom, színpadra viszem.

A Blaha pedig azért fontos nekem, mert az

az út és az az iskola, az a misszió, amit mind a két asszony képviselt, az valahogy úgy összeér, egymásba folynak.

– És most megint ugrunk egy kicsit, amikor arról beszélünk, hogy nemrég egy társulatnak lettél a tagja.

Azt gondolom, hogy minden új dolognál, új kezdeményezésnél nagyon jó bábáskodni, úgymond ez szerencsés lehetőség. Bár a Magyarokanizsai Udvari Kamara Színház nem újonnan alakult, őszintén szólva, ez a meghívás a lehető legjobbkor jött, mert nyolc év szabadúzás után úgy éreztem, hogy elfogynak a tartalékaim. Emellett én szeretek kötelékben lenni, társulathoz tartozni. A művész egy olyanfajta egzisztenciális nyugalmat szeretne, amiből lehet szerelemből is alkotni, lehet röpködni, lehet álmodni, lehet vágyakat megvalósítani!

– Ha már az álmokról beszélünk, két olyan „szerepet” is volt, ami nem minden színésznőnek adatik meg.

Igen, az egyik az, hogy szerepeltem egy, tehetséges előadóművész Aigner Iván, (Új vágy ébred bennem, a klip címe, rendező Joó Géza) video klipjében. A másik pedig az, hogy egy kozmetikai világmárkának (ErnoLaszlo), melynek arcai anno Marilyn Monroe, Gréta Garbo és Madonna volt, lettem az arca 2010-ben. Talán furcsa, de ezekről a lehetőségekről csak

hálával tudok beszélni, mert ez tényleg keveseknek adatik meg. Mindkettővel egy-egy olyan szeletét ismertem meg a világnak, ami sokak számára teljesen ismeretlen. Mindenféle álszerénység nélkül meg kell kockáztatnom, hogy jó voltam ezekben a feladatokban is. Jól éreztem magam bennük, úgyhogy azóta is várok egy újabb ilyen lehetőségre, de tudom, hogy ezek ritkán adatnak meg egy ember életében, úgyhogy nem vagyok türelmetlen. Ki kell várni a megfelelő pillanatot és annak kell örülni, ami éppen van.

Én nagyon örülök neki, hogy most sokat színházazhatok. Így volt szerencsém megcsinálni Móricz: Magyar mesék című játékában két egyfelvonásost Ivancsics Ilonáékkal. És a móríci világ is nagyon közel áll hozzám. Szóval lubickolok benne és nagyon élvezem. Emellett három éve a Gózon Gyula Kamaraszínházban is dolgozom. Ez a színház is állandó társulat nélkül, meghívásos alapon működik, és projektekre szerződik a munkatársaival. Ott is három nagyon szép „anyagom” van, egy Csehov levelezésekből Ábrándok címmel készült összeállítás, egy székely gyűjtés tele mókával és kacagással és egy dráma Csizsár Imre rendezésében, a Zárt tárgyalás. Ez megint három különböző műfaj, és ott van a két önálló estem is. Van tehát 4–5 futó darabom, készülök az új bemutatóra, szóval azt kell mondanom, hogy most nem panaszkodom, van elég munkám.

– Eljátszottad Déryné, Blaha Lujzát, az irodalom legnagyobb hősnőit, ezek után van-e még szerepálmód?

Biztosan vannak olyan színésznők, színészek, akiknek vannak szerepálmak. Nekem mindössze egy szerepálmom volt, főiskolás koromban, hogy a Júliát (Shakespeare: Rómeó és Júlia) eljátsszam. Aztán rájöttem, hogy nem az a karakter vagyok és ezt elengedtem. Az, hogy megcsináltam a Déryné, a Blahát, azért nagyon jó, mert nem más osztotta rám a szerepüket, hanem én magamnak kitaláltam ezt a játékot. És ezekben jól érzem magam, de hogy szerepálmom... én mindig jól érzem magam abban, ami jön.

– Adtál vissza valaha is szerepet?

Életemben egyetlen egyszer adtam vissza szerepet. Az is csak azért történt, mert úgy éreztem, hogy én annál többre vagyok képes. Azt tudni kell, hogy ez egy nagyon vékony jég. Mármint, hogy lehet-e szerepet visszaadni, vagy illik-e? De én akkor úgy éreztem, hogy nem veszíthetek. És a sors engem igazolt. Így kaptam meg Páskándi Géza: Vendégség című drámájában Mária szerepét. Az előadást Kozák András rendezte, a partnereim pedig Besenyei Ferenc és Szakácsi Sándor voltak.

– Azt gondolom, hogy Te egy eléggé karakán ember vagy, ami színészként bizony nem egyszerű. Nem könnyű kimondani az igazat, hanem alkalmazkodni kell, hogy ott lehess tűz körül. Ez nem egyszerű, hogyan lehet ezt megoldani?

Ez mind igaz, amit elmondtál, és tény, hogy nem is nagyon szeretik, ha valaki ennyire egyenes és kimondja, amit gondol. Azt az egyenest, amit a szüleimtől tanultam, amit a csoportból hoztam, azt nem lehet felülni.

Otthon van egy olyan tisztaság, szeretetteljes közeg, ami engem a legnehezebb időszakokon is átsegít. Nyilván az a szövetség, ami a

családunkban van... Azért nehéz erről beszélnem, mert most édesanyám beteg. Én minden örömmel és bajommal hazamehettem és valahogy mindig megoldottuk, valahogy mindig sikerült. Csak innen tudom eredeztetni önmagam vállalását, és azt, hogy honnan jöttem, hogy arra mindig büszke legyek és mindig ember maradjak.

– Beszéljünk egy kicsit könnyebb témáról, az egészséges életmódról, a főzésről.

A gasztronómia számomra a mindennapokat jelenti, de nem csak azt, hogy valami kerüljön az asztalra, hanem egy tudatos döntés eredményét. Egyrészt érdekel ez a világ, a főzés, az alkotás, mert számomra a főzés is alkotás, amit ugyanúgy értelmezek, mint egy szerep megformálását. Természetesen én is főzök, sütök, amire mindig szakítok is időt. Meggyőződésem, az a legjobb módja annak, hogy minőségi ételt egyek, ha magam készítem el. Ehhez persze az alapanyagokat is „olyan” helyről szerezem be. Nekem „saját” hentesem van a piacon, tudom, hogy melyik nénitől, melyik bácsitól mit szoktam venni és a szüleim kertjében is nagyon sok minden megterem.

– És ehhez még hozzá jön a sport, nevezetesen a golf, aminek sokat tettél a megismertetéséért.

Én nem vállalom magamra ennek a dicsőségét, de ha ma Magyarországon valakinek azt mondd, hogy golf, és mondj egy ismert golfozó nőt, akkor szinte biztos, hogy én jutok eszébe. A golf szerelem nálam több mint húsz évre nyúlik vissza. Voltak jó időszakaim, sze-

zonjaim és nagyon sok versenyen elindultam, ahol nagyon szép eredményeket értem el. A golf sporttal nem csak játék szinten szeretnék foglalkozni. Ez is egy olyan terület, amit közérthetővé, és mindenki számára sokkal elérhetőbbé kellene tenni. Ennek pedig egyetlen módja van, egy, a sportot népszerűsítő program, ahol az alapoktól lehetne bemutatni ennek a játéknak a mikéntjét és ez által még több embert a golf mellé állítani.

Joó Géza

www.joogeza.hu

Csomor Csilla egy határozott és egy vérbeli profi színésznő, de amikor anyukájáról beszélt, éreztem nehezen tudja visszatartani a könnyeit. A szemében ott volt Déryné varázsa, fájdalma és Blaha Lujza tisztasága, aki egyszer azt mondta: „Fájdalom, én mindenkiben jóbarátot látok, eszembe se jut, hogy rossz ember is van a földön”

Nos, Csomor Csilla nem véletlen, hogy mind két szerepben ragyog, talán, mert hisz a jóban, s talán a lélekvándorlásban is. Mindenesetre mi hiszünk neki.

